

REFORMA SYSTEMU EU ETS (2021 – 2030)

**Poziom ambicji zgodny z konkluzjami
Rady Europy oraz utrzymanie
dotychczasowych zasad dla MSR**

Popieramy utrzymanie liniowego współczynnika redukcji (LFR) na poziomie 2.2% rocznie, co zapewni osiągnięcie wyznaczonego celu 43% w 2030 r. w porównaniu do 2005 r. (oraz 85% w 2050 r.). Jedynie stała, stopniowa

redukcja emisji daje silny sygnał do inwestowania w niskoemisyjne rozwiązania i poprawia przewidywalność systemu w długim horyzoncie czasowym. Przedsiębiorstwa w wysoce kapitałochłonnych sektorach energetyki i przemysłu mają możliwość osiągnięcia celu w optymalny sposób, przy najniższych kosztach.

W zakresie ciepłownictwa i wysokosprawnej kogeneracji, jako specyficznych narzędzi dla zapewnienia podstawowych potrzeb społecznych jak też redukcji niskiej emisji, wskazujemy na konieczność wyłączenia tego obszaru spod działania współczynnika liniowego.

Proponowane anulowanie oraz zwiększenie ilości uprawnień przekazywanych do Rezerwy Stabilności Rynkowej (MSR) spowoduje znaczną redukcję puli aukcyjnej i w rezultacie sztucznie wywindowane cen uprawnień w krótkim horyzoncie czasowym. Mechanizmy kompensujące (fundusz modernizacyjny oraz derogacje) nie zredukują znacznego wzrostu kosztów, który dotknie przede wszystkim energetykę. Zaostrzenie rozwiązań dotyczących MSR nie narusza puli darmowych uprawnień, jednak wysokie ceny na rynku negatywnie wpłyną na konkurencyjność przemysłu. Ponad 90% instalacji musi zakupić uprawnienia, dodatkowo dotyczy je problem kosztów pośrednich. MSR powinien stanowić bufor bezpieczeństwa do łagodzenia potencjalnie ekstremalnych wydarzeń w późniejszych latach działania systemu handlu emisjami, w szczególności dla sektorów narażonych na ucieczkę emisji.

**Realistyczny poziom benchmarków
- osiągalny pod względem
technologicznym i ekonomicznym**

Opowiadamy się za pragmatycznym rozwiązaniem opartym o dynamiczną i przewidywalną redukcją benchmarków.

Wartości wskaźników produktowych powinny być ustalone na poziomie najbardziej efektywnych instalacji w każdym sektorze i obliczone na podstawie rzeczywistych i wiarygodnych danych. Należy wziąć pod uwagę specyfikę poszczególnych technologii oraz dostępność zasobów.

Dobry przykład ograniczeń technologicznych stanowi produkcja z wysokimi, niemożliwymi do uniknięcia emisjami procesowymi. Z kolei instalacje wykorzystujące alternatywny wobec benchmarków sposób wyliczania przydziału (tak zwane podejście fall-back) nie powinny być karane za redukcje emisji wynikające z podjętych środków na rzecz efektywności. Należy ograniczyć związane z ewentualnym przeglądem obciążenia administracyjne, tak dotkliwie kosztowo dla małych emitentów oraz małych i średnich przedsiębiorstw.

Wspólny głos przemysłu energochłonnego w Polsce na temat reformy systemu ETS (2021 – 2030)

Osiągalne benchmarki zmotywują przedsiębiorstwa do tworzenia i wdrażania długoletnich strategii inwestycyjnych, modernizacji technologii czy poprawy efektywności energetycznej. Przy zbyt ambitnych wskaźnikach emisyjności koszty dla całego przemysłu w sztuczny sposób wzrosną i *de facto* podważą efektywność rozwiązań przewidzianych dla sektorów narażonych na ucieczkę węgla. Gdy miejsce producentów unijnych zajmie mniej efektywny przemysł spoza Unii, globalny poziom emisji wzrośnie.

Bardziej sprawiedliwe zasady alokacji darmowych uprawnień w oparciu o aktualne poziomy produkcji

Przydział uprawnień dla przemysłu, ściśle powiązany z możliwie aktualnymi, rzeczywistymi poziomami produkcji zapobiegnie nadmiernej lub niewystarczającej alokacji. Dynamiczny mechanizm umożliwi potencjalny rozwój produkcji i pozwoli uniknąć problemów, które wyniknęły z zapaści gospodarczej 2009 r. Większość danych potrzebnych do wprowadzenia prawdziwie dynamicznej alokacji w oparciu o średnie dane produkcji z poprzednich dwóch lat jest już dostępnych w ramach prowadzonego monitoringu, raportowania i weryfikacji.

Realna ochrona sektorów przemysłu przed ucieczką węgla i inwestycji poza kraje Unii Europejskiej

Przydział uprawnień dla przemysłu, ściśle powiązany z możliwie aktualnymi, rzeczywistymi poziomami produkcji zapobiegnie nadmiernej lub niewystarczającej alokacji. Wszystkie sektory przemysłu energochłonnego w Europie powinny otrzymać pełną ochronę do poziomu benchmarków, w szczególności gdy nie ma nadziei na wprowadzenie równoznacznych kosztów dla konkurencji w innych regionach świata. Sytuację wielu sektorów dodatkowo pogarsza brak realnej możliwości obrony przy pomocy środków ochrony handlu przed nieuczciwą konkurencją z krajów o zniekształconych kosztach produkcji, które odzwierciedlałyby również ceny lub wartości odniesienia praw do emisji. Przestrzegamy przed wyłączeniem sektorów narażonych na ucieczkę węgla z darmowych alokacji w zamian za obietnice ochrony w postaci teoretycznej regulacji importu na granicy Unii (ang. *Border Adjustment Measures*). System taki, z samego założenia spowoduje zakłócenie konkurencyjności na rynku wewnątrzspółnotowym pomiędzy grupami wyrobów substytucyjnych. W sytuacji, gdy jeden rodzaj produktu (przykład cementu) będzie miał narzucone dodatkowe koszty wynikające z kosztów zakupu uprawnień, nie będzie on konkurencyjny w stosunku do pozostałych materiałów budowlanych. Ponadto system taki nigdy nie został prawidłowo przetestowany i jego wpływ na konkurencyjność poszczególnych sektorów na rynkach globalnych jest nie do przewidzenia w praktyce. Takie rozwiązanie może więc, z dużym prawdopodobieństwem, zostać zakwestionowane przez WTO.

Zmniejszający się pułap emisji nie może usprawiedliwiać niewystarczającej ochrony przemysłu unijnego i zastosowania międzysektorowego współczynnika redukcji (CSCF) również w sposób selektywny. Metodologia kalkulacji oceny ryzyka narażenia na ucieczkę węgla powinna uwzględniać zarówno ocenę ilościową i jakościową. W uzasadnionych przypadkach wymagana jest analiza na bardziej szczegółowym poziomie danych – dla instalacji grupowanych pod ogólnym kodem

Wspólny głos przemysłu energochłonnego w Polsce na temat reformy systemu ETS (2021 – 2030)

statystycznym NACE-4 z podsektorami, które nie uczestniczą w systemie ETS z uwagi na pomijalny poziom emisji. Dotyczy to również obszaru zaopatrzenia w ciepło, gdzie wysoki koszt uczestnictwa w systemie ETS instalacji ciepłowniczych może przełożyć się na występowanie zjawiska „wewnętrznej” ucieczki emisji, czyli do instalacji na terenie kraju nie objętych systemem ETS.

Pełna rekompensata kosztów pośrednich, zharmonizowana na poziomie Wspólnoty

Brak zharmonizowanych zasad stawia przemysł energochłonny w Polsce w niekorzystnej sytuacji wobec konkurencji z krajów unijnych, które stać na wygospodarowanie środków na ten cel.

Zróżnicowany poziom rekompensat powoduje nie tylko zakłócenia konkurencji wewnątrz UE, ale również wobec konkurencji na globalnych rynkach. Są sektory, dla których koszty pośrednie przewyższają koszty bezpośrednie w ramach ETS, i które nie mogą przenieść ich w cenach swoich produktów bez utraty rynku. Reforma ETS powinna zapewnić równe traktowanie kosztów emisji pośrednich i bezpośrednich. Wspieramy zasady wprowadzające zharmonizowaną, pełną rekompensatę kosztów pośrednich na poziomie najbardziej efektywnych instalacji, w oparciu o rzeczywiste dane produkcyjne i zapewniające przewidywalność przez cały okres trwania systemu.

Wykorzystanie funduszy: wsparcie innowacji w przemyśle oraz modernizacja sektora energii

Przed europejskim przemysłem czeka istotne wyzwanie inwestycyjne skierowane na przekształcenie swojej bazy produkcyjnej i poprawę pozycji konkurencyjnej.

Uważamy, że wsparcie z funduszu innowacyjności nie powinno odbywać się kosztem zmniejszenia ilości bezpłatnych uprawnień i tym samym - ochrony przed ryzykiem ucieczki węgla. Fundusz powinien koncentrować się na niskoemisyjnych inwestycjach w sektorach przemysłu energochłonnego, w tym na projektach w ciepłownictwie, kogeneracji, przemysłowych technologiach wychwytywania i utylizacji CO₂ (CCU), jak również projektach innowacyjnych o mniejszej skali.

Wybór projektów i nowych technologii powinien zakładać neutralność technologiczną i uwzględniać realne możliwości redukcji - w szczególności ograniczenia technologiczne, termo-dynamiczne (związane z emisjami procesowymi) czy surowcowe. Również kryteria wyboru projektów w ramach funduszu modernizacji z założenia nie mogą wykluczać wsparcia dla potencjalnych, przełomowych technologii opartych na węglu.

Wspólny głos przemysłu energochłonnego w Polsce
na temat reformy systemu ETS (2021 – 2030)

Sektory przemysłu energochłonnego odgrywają kluczową rolę w gospodarce Polski¹

FORUM^{CO2} współtworzą przedstawiciele następujących organizacji branżowych:

¹ Dane GUS dla 4 sektorów przemysłu energochłonnego (za rok 2015, wartość dodana brutto za 2014 rok): przemysł chemiczny ogółem, produkcja papieru i wyrobów z papieru, produkcja metali i wyrobów z metali, produkcja wyrobów z pozostałych mineralnych surowców niemetalicznych.